

## POSTANOWIENIE

Dnia 22 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z powództwa P. P. i T. Spółki z o.o. w J.  
przeciwko "R.,- Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością i spółka" Spółce  
komandytowej w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 kwietnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 17 stycznia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;  
zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej  
kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem kosztów  
postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Stosownie do 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca przytoczyła przesłankę wskazaną w art. 398<sup>9</sup> § 1 punkt 1 k.p.c., a więc istnienie istotnego zagadnienia prawnego.

Przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu samego zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także, na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów, konstruujących to zagadnienie (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09).

Jako uzasadnienie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwana spółka wskazała wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego ujętego w pytaniu, czy klauzula umowna, zawierająca zastrzeżenie, że przeniesienie na osobę trzecią, wierzytelności przysługującej wierzycielowi (stronie tejże umowy) wobec dłużnika (również strony tejże umowy) może nastąpić jedynie po udzieleniu przez dłużnika pisemnej zgody na dokonanie takiej czynności, obejmuje zarazem swoim zakresem także wierzytelności, których podstawą jest delikt nieuczciwej konkurencji, o którym mowa w art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 kwietnia

1993 roku o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, czy też wierzytelność taka, jako oparta o odpowiedzialność deliktową, nie może być objęta taką klauzulą.

Przedstawione jako istotne zagadnienie prawne w rzeczywistości nie występuje, jest to bowiem zagadnienie pozorne.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, art. 18 ust. 1 pkt 5 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji stanowi samoistną podstawę roszczeń i nie ma konieczności łączenia jej z jakimikolwiek roszczeniami wynikającymi z umowy zawartej przez strony sporu. Stąd wierzytelność określona w art. 18 ust. 1 pkt 5 n.k. ma samodzielny byt i może być dochodzona niezależnie od roszczeń wynikających umowy (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 sierpnia 2009 r., III CZP 58/09, OSNC 2010, 3, poz. 37, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2009 r., I CSK 120/09, postanowienie z dnia 24 października 2012 r. III CSK 35/12, czy też postanowienie z dnia kwietnia 2012 r., sygn. akt I CSK 354/11).

Skarżąca wskazuje również, iż w orzecznictwie SN panuje pogląd, że popełnienie czynu nieuczciwej konkurencji nie może być przedmiotem założeń jakie strony czynią w chwili zawarcia umowy, a zatem nie jest możliwa przewidzenie, że dojdzie do jego popełnienia. W rezultacie delikt ten popełniany jest niejako przy okazji wykonywania umowy i nie powinien być z umową związany. Stąd w orzecznictwie w zakresie przedstawionego przez skarżącą zagadnienia prawnego nie istnieją wątpliwości, które miałyby być przedmiotem kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego.

W tej sytuacji uznać należy, że skarżąca nie wykazała istnienia powołanej w skardze kasacyjnej przesłanki, uzasadniającej przyjęcie jej do rozpoznania, stąd na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 *a contrario* k.p.c. orzeczono, jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.